

Daniels Bog - Nummer et hundrede og femten

Afsøgning af den sidste generations profetiske kendetegn

Jeff Pippenger

2024-03-04

I den sidste generation af et folk, som bliver forbigået, identificeres visse profetiske kendetegn. De er da en øgleyngel, for de har dannet Satans karakter. De er en slægt af horkarle og horkvinder, for de har indgået uheldige forbindelser med Guds fjender. De er nået til et punkt, hvor de ser, men ikke kan forstå; de hører, men ikke kan fatte, for de er uomvendte, hvilket fremstilles som, at deres hjerter er blevet fede. Moses omtalte først netop dette fænomen.

Og Moses kaldte hele Israel sammen og sagde til dem: I har set alt det, Herren gjorde for jeres øjne i Ægyptens land mod Farao og mod alle hans tjenere og mod hele hans land; de store prøvelser, som dine øjne har set, tegnene og disse store undere. Men Herren har ikke givet jer et hjerte til at forstå og øjne til at se og ører til at høre, indtil denne dag. 5 Mosebog 29:2–4.

I den første omtale af det laodikeiske fænomen at se og høre er det, som Guds folk er ude af stand til at se, tegnene og underne i deres grundlæggende historie. Jeremias identificerer fænomenet som et kendetegn ved de „dårlige jomfruer“ i de sidste dage og som en fremstilling af de dårlige jomfruers nægtelse af at tage imod de tre engles budskaber, som begynder med den første engels kundgørelse om at frygte Skaberguden. På grund af dette oprør modtager de ikke sileregn.

Forkynd dette i Jakobs hus, og kundgør det i Juda, sigende: Hør nu dette, du tåbelige folk og uden forstand, som har øjne og ikke ser, som har ører og ikke hører: Frygter I mig ikke? siger Herren; vil I ikke bæve for mit åsyn, jeg som har sat sandet til havets grænse ved en evig forordning, så det ikke kan overskride den; og skønt dets bølger kaster sig op, formår de dog intet; skønt de bruser, kan de dog ikke gå over den. Men dette folk har et frafaldent og genstridigt hjerte; de er faldet fra og gået bort. Heller ikke siger de i deres hjerte: Lad os nu frygte Herren vor Gud, som giver regn, både den tidlige og den sene, i dens tid; han bevarer for os høstens fastsatte uger. Jeres misgerninger har vendt disse ting bort, og jeres synder har tilbageholdt det gode fra jer. Jeremias 5:20–25.

Ezra identificerer dem, der åbenbarer de kendetegn, som er repræsenteret ved at se og ikke forstå, som et genstridigt hus. De er et genstridigt hus, som ikke vil se deres grundvolds historie, som er dårlige jomfruer, der er uomvendte, fordi de forkaster den første engels budskab, hvilket er at forkaste dem alle; for hvis man ikke tager imod den første engels budskab, kan man heller ikke tage imod den anden eller den tredje. I denne tilstand tilbageholdes sildigregnen fra disse jomfruer under sildigregnets tid. Efter at Jesus havde behandlet dette kendetegn i sin fremstilling, gik Han derefter videre til at fremsætte lignelsen om sædemanden.

Men salige er jeres øjne, fordi de ser, og jeres ører, fordi de hører. For sandelig siger jeg jer, at mange profeter og retfærdige har ønsket at se det, som I ser, og så det ikke; og at høre det, som I hører, og hørte det ikke. Hør derfor lignelsen om sædemanden. Når nogen hører ordet om riget og ikke forstår det, kommer den onde og river bort det, som blev sået i hans hjerte. Det er

den, som fik sået ved vejen. Men den, som fik sæden sået på stengrund, er den, som hører ordet og straks modtager det med glæde; men han har ikke rod i sig og holder kun ud en tid; for når trængsel eller forfølgelse opstår på grund af ordet, falder han straks fra. Den, som fik sæden sået blandt tornen, er den, som hører ordet; men denne verdens bekymring og rigdommens bedrag kvæler ordet, og han bliver ufrugtbar. Men den, som fik sæden sået i den gode jord, er den, som hører ordet og forstår det; han bærer også frugt og giver udbytte, snart hundrede fold, snart tresindstyve, snart tredive. En anden lignelse fremsatte han for dem og sagde: Himmeriget ligner en mand, som såede god sæd i sin mark. Men mens folkene sov, kom hans fjende og såede ukrudt iblandt hveden og gik bort. Men da strået skød op og satte frugt, viste ukrudtet sig også. Så kom husbondens tjenere og sagde til ham: Herre, såede du ikke god sæd i din mark? Hvorfra har den da ukrudt? Han sagde til dem: Det har en fjende gjort. Tjenerne sagde til ham: Vil du da, at vi skal gå ud og samle det sammen? Men han sagde: Nej, for at I ikke, når I samler ukrudtet sammen, også skal rykke hveden op sammen med det. Lad begge dele gro sammen indtil høsten; og i høstens tid vil jeg sige til høstfolkene: Saml først ukrudtet sammen og bind det i knipper for at brænde det; men hveden skal I samle i min lade. Matthæus 13:16–30.

De tåbelige er ukrudtet, og de vise er hveden. I lignelsen om de ti jomfruer er besiddelsen af olie det, som åbenbarer forskellen mellem de to klasser, og hos hveden og ukrudtet beror den på, om sæden, som er ordet, forstås. Den første omtale hos Moses af en klasse, som ikke vil se og derfor forstå, angiver, at det budskab, som skal forstås, er den grundlæggende histories tegn og undere. Den sidste profetiske henvisning hos Ellen White til elementerne i det genstridige hus' blindhed identificerer, at de øjne, som var velsignede til at se det, som alle de retfærdige mænd ønskede at se, var Millerbevægelsens historie.

"Alle de budskaber, der blev givet fra 1840–1844, skal nu fremføres med kraft, for der er mange mennesker, som har mistet orienteringen. Budskaberne skal gå ud til alle menighederne.

„Kristus sagde: 'Salige er jeres øjne, fordi de ser; og jeres ører, fordi de hører. For sandelig siger jeg jer, at mange profeter og retfærdige mænd har ønsket at se det, som I ser, og så det ikke; og at høre det, som I hører, og hørte det ikke' [Mattæus 13:16, 17]. Salige er de øjne, som så det, der blev set i 1843 og 1844.“ Manuscript Releases, bind 21, 436, 437.

Jesus illustrerer altid enden ved begyndelsen, og den første henvisning til dem, som har øjne, men ikke ser eller forstår, og den sidste henvisning identificerer, at den grundlæggende historie om det genstridige hus er det, som ikke ses, og derfor forkastes, og således hindrer de tåbelige i at erkende silde-regnen. Historien fra 1840–1844 blev forbilledliggjort ved det gamle Israels udfrielse fra det egyptiske trældom. Det gamle Israels undladelse af at bestå den indledende prøvelse førte dem til Kadesj, hvor de antog de ti spejderes falske beretning og udvalgte en ny høvedsmand til at føre dem tilbage til Egypten. Fyrre år senere blev de ført tilbage til Kadesj, og Moses svigtede ved at slå på Klippen anden gang.

Skønt Moses svigtede, gik Josva dog videre med at føre dem ind i det forjættede land. Den sidste prøve ved Kadesh var forbundet med et alvorligt oprør, for Jesus illustrerer altid enden med

begyndelsen, og de ti spejderes oprør ved Kadesh i begyndelsen af de fyrre år, og også ved afslutningen af de fyrre år, illustrerer et stort oprør ved Kadesh. Men på trods af Moses' oprør ved Kadesh blev synet om at gå ind i det forjættede land ikke længere forsinket.

I oprøret i 1863, som førte til det forøgede oprør i 1888, som førte til det forøgede oprør i 1919, og som kulminerede i oprøret i 1957, førte Jesus laodikeisk adventisme tilbage til Kadesh. Han førte dem tilbage til den historie, hvor den tredje engel ankom og indledte en prøvelsesproces, som til sidst åbenbarede oprøret i 1863 og forvisningen til at vandre i Laodikeas ørken. Den tredje engel trådte ind i laodikeisk adventismes afsluttende historie den 11. september 2001, da den mægtige engel i Åbenbaringen atten, som er den tredje engel, steg ned. Han bekendtgjorde derpå, at Babylon var faldet, således som det blev forbilledliggjort ved nedstyrtningen af Nimrods tårn, da tårnene i New York City blev styrtet ned.

”Den tredje engels budskab vil ikke blive forstået; det lys, som skal oplyse jorden med sin herlighed, vil blive kaldt et falskt lys af dem, der nægter at vandre i dets fremadskridende herlighed.” Review and Herald, 27. maj 1890.

Som med det gamle Israel, således også med det moderne Israel. Den generation, som er vidne til den 11. september 2001, er den sidste generation. Jesus sagde i Lukasevangeliet kapitel enogtyve, at „denne generation“ — og Han identificerede denne generation som dem, der lever, når himmel og jord skal forgå, hvilket sker ved det andet komme. Den generation, som lever til at være vidne til Kristi genkomst, vil have erkendt et tegn, der beviser for dem, at de er den sidste generation. De vil vide og forstå, at det er dem, der lever, når „virkningen af ethvert syn“ ikke længere „trækker ud“.

Da Jesus forlod templet sammen med disciplene, bad de Ham forklare, hvad Han havde ment med Sin beskrivelse af templets ødelæggelse. Denne samtale repræsenterede den samtale, som Hans disciple har i den sidste generation. Disciplene ønskede at forstå, hvad Han mente, når Han gentagne gange har lært, at den laodikeiske adventistkirke skal fejes bort ved den snart kommende søndagslov, idet tilbederne deri udspys af Hans mund og ikke længere er dem, der taler på Hans vegne.

Som svar til disciplene beskrev Jesus Jerusalems ødelæggelse og den historie, der fulgte, helt frem til verdens ende. Efter at have fremlagt den historiske oversigt frem til vers nitten henvender Han sig derpå til Jerusalems ødelæggelse, en ødelæggelse, som kunne være indtruffet ved korset, men som i Guds barmhjertighed og langmodighed blev udsat i omtrent fyrre år. Ved afslutningen af de fyrre år ville der være en rest, som skulle undslippe ødelæggelsen, men kun hvis de genkendte det tegn, som Han derpå gav.

I det gamle Israels begyndelse var der en fyrreårig periode, som begyndte med en dom over de ti spejderes oprør, en dom, der blev udsat i fyrre år på grund af Moses' forbøn. Ved afslutningen af det gamle Israel var der en dom over korsets oprør, som blev udsat i fyrre år på grund af Kristi langmodighed og barmhjertighed. I begge historier var der en rest, som undslap. Jesus illustrerer altid enden på en ting ved begyndelsen på en ting.

Jesus omtalte det tegn, der var forbundet med Jerusalems ødelæggelse, og identificerede det som „hævnens dage“.

Og når I ser Jerusalem omringet af hære, da skal I vide, at dets ødelæggelse er nær. Da skal de, som er i Judæa, flygte til bjergene; og de, som er inde i byen, skal drage bort; og de, som er ude på landet, skal ikke gå derind. Thi dette er hævnens dage, for at alt det, som er skrevet, må blive opfyldt. Lukas 21:20–22.

„hævnens dag“ er de syv sidste plager, og af denne grund sidestiller søster White Jerusalems ødelæggelse med Guds udøvende dom i de sidste dage.

Kom nær, I folk, for at høre; og lyt, I folkeslag: jorden høre, og alt det, som er deri; verden og alle de ting, som fremgår af den. Thi Herrens harme er over alle folkene og hans vrede over alle deres herskare; han har givet dem til fuldstændig ødelæggelse, han har overgivet dem til slagtning. Også deres dræbte skal kastes bort, og stanken af deres ådsler skal stige op, og bjergene skal flyde af deres blod. Og hele himlens hær skal opløses, og himlene rulles sammen som en bogrulle; og hele deres hær skal falde ned, som bladet falder af vintræet, og som en faldende figen fra figentræet. Thi mit sværd har drukket sig mættet i himlen; se, det skal komme ned over Idumæa og over mit forbandelses folk til dom. Herrens sværd er fyldt med blod, det er gjort fedt af fedme, af blodet fra lam og bukke, af fedtet fra væddernes nyrer; thi Herren har et slagtoffer i Bozra og en stor slagtning i Idumæas land. Og vildoksene skal styrte ned med dem og ungtirene sammen med de stærke tyre; og deres land skal drikkes mættet af blod, og deres støv gøres fedt af fedme. Thi det er Herrens hævn dag, gengældelsens år for Zions retssag. Esajas 34:1–8.

Jesus gav sin første offentlige fremtræden i Nazaret, idet han bekendtgjorde sig selv som Messias. Denne fremtræden var profetisk styret af princippet om den første omtale. Det skriftsted, han udvalgte at læse, angav, at hans gerning omfattede at forkynde «Herrens hævn dag», som ifølge Esajas også er «gengældelsens år i Zions sag».

Det var i Nazaret, at Kristus begyndte sin offentlige tjeneste og bekendtgjorde sig selv som Messias. Det var da, at de, som hørte Hans ord, men ikke forstod, forsøgte at dræbe Ham ved at styrte Ham ned fra et bjerg. Begyndelsen af Hans tjeneste blev kendetegnet ved, at folket i Hans hjemby forsøgte at dræbe Ham, og afslutningen af Hans tjeneste ved, at Hans folk dræbte Ham. Hans tjeneste var at identificere sig selv som Messias, hvilket Han blev, da Han blev salvet ved sin dåb. Ved Hans dåb steg et guddommeligt symbol ned for at stadfæste opfyldelsen af forudsigelsen om den kommende Messias. Den 11. august 1840 steg et guddommeligt symbol ned for at stadfæste forudsigelsen om prøvelsesbudskabet i denne historie. Og den 11. september 2001 kom et guddommeligt symbol ned for at stadfæste det forudsagte budskab i denne historie, hvilket er budskabet om den sildige regn.

»Efter at have arbejdet i to dage blandt samaritanerne forlod Jesus dem for at fortsætte sin rejse til Galilæa. Han gjorde ikke ophold i Nazaret, hvor han havde tilbragt sin ungdom og den tidlige manddom. Den modtagelse, han havde fået i synagogen dér, da han bekendtgjorde sig selv som den Salvende, var så ugunstig, at han besluttede at søge mere frugtbare marker, at prædike for ører, som ville høre, og for hjerter, som ville modtage hans budskab. Han

erklærede over for sine disciple, at en profet ikke har ære i sit eget fædreland. Dette udsagn fremstiller den naturlige modvilje, som mange mennesker nærer mod at anerkende nogen forunderligt beundringsværdig udvikling hos én, der ubemærket har levet iblandt dem, og som de indgående har kendt fra barndommen. Samtidig kan disse samme personer blive vildt ophidsede over en fremmeds og en eventyrers fordringer.« The Spirit of Prophecy, bind 2, 151.

I Lukas, kapitel enogtyve, identificerer Kristus de hundrede og fireogfyrre tusinde, den sidste generation, som ikke dør. Det gør Han ved at fremstille den historie, der begyndte med Hans sidste besøg i det, som tidligere havde været Hans Faders hus, men som da var blevet jødernes hus. I beretningen om den historie, som Jesus begyndte at fremstille, nåede Han frem til det punkt, hvor Jerusalem og det tempel, disciplene ønskede at få kundskab om, skulle ødelægges (70 e.Kr.). Han identificerede ødelæggelsen som hævnens dage, hvilket var en del af Hans indledende bekendtgørelse af Sin tjeneste. „Hævnens dage“ repræsenterede ikke blot Jerusalems ødelæggelse i år 70, men også tiden for Guds vrede, således som den fremstilles i de syv sidste plager.

Thi dette er den dag, som hører Herren, Hærskarers Gud, til, en hævnens dag, for at han kan hævne sig på sine modstandere; og sværdet skal fortære, og det skal mættes og beruses af deres blod; thi Herren, Hærskarers Gud, har et slagtoffer i landet mod nord ved floden Eufrat. Jeremias 46:10.

„hævnens dag“ over Babylon, fremstillet ved „slagtingen i landet mod nord ved floden Eufrat“, begynder med den snart kommende søndagslov.

På grund af Herrens vrede skal det ikke være beboet, men ligge fuldstændig øde; enhver, som drager forbi Babylon, skal forfærdes og pifte ad alle dets plager. Stil jer op mod Babylon rundt om; alle I, som spænder buen, skyd imod hende, spar ikke på pilene; for hun har syndet mod Herren. Råb imod hende rundt om; hun har givet sin hånd; hendes grundvolde er faldet, hendes mure er styrtet ned; for dette er Herrens hævn: hævn jer på hende; som hun har gjort, således skal I gøre mod hende. Udryd såmanden fra Babylon og den, som fører seglen i høsttiden; for det undertrykkende sværds frygt skal de vende hver til sit folk, og de skal flygte hver til sit eget land. Israel er et adspredt får; løverne har drevet ham bort; først har Assyriens konge fortæret ham, og til sidst har denne Nebukadnezar, Babylons konge, knust hans ben. Derfor siger Hærskarers Herre, Israels Gud, således: Se, jeg vil hjemsøge Babylons konge og hans land, ligesom jeg hjemsøgte Assyriens konge. Og jeg vil føre Israel tilbage til hans græsgang, og han skal græsse på Karmel og Basan, og hans sjæl skal mættes på Efraims bjerg og Gilead. I de dage og på den tid, siger Herren, skal Israels misgerning søges, og der skal ingen være; og Judas synder, og de skal ikke findes; for jeg vil tilgive dem, som jeg lader blive tilbage. Drag op mod Meratajims land, ja, imod det og imod Pekods indbyggere; læg øde og tilintetgør dem fuldstændigt bagefter, siger Herren, og gør ganske efter alt det, jeg har befalet dig. Der lyder krigslarm i landet og stort sammenbrud. Hvor er hele jordens hammer blevet hugget itu og knust! Hvor er Babylon blevet til en ødemark blandt folkene! Jeg har lagt en snare for dig, og også du er blevet fanget, Babylon, uden at du vidste det; du er fundet og også grebet, fordi du har kæmpet imod Herren. Herren har åbnet sit våbenkammer og taget sin vredes våben frem; for dette er den gerning, som Herren, Hærskarers Gud, har i Kaldæernes land. Kom imod hende fra den yderste grænse, åbn hendes forrådskamre; kast hende op som dynger og

tilintetgør hende fuldstændigt; lad intet være tilbage af hende. Dræb alle hendes tyre; lad dem gå ned til slagtingen; ve dem! for deres dag er kommet, tiden for deres hjem søgelse. Røsten af dem, som flygter og undslipper fra Babylons land, for at kundgøre i Zion Herren vor Guds hævn, hævn for hans tempel. Kald bueskytterne sammen mod Babylon, alle I, som spænder buen; lej jer rundt om det; lad ingen undslippe derfra; gengæld hende efter hendes gerning; efter alt det, hun har gjort, skal I gøre mod hende; for hun har været hovmodig imod Herren, imod Israels Hellige. Jeremias 50:13–29.

Jerusalems ødelæggelse i året 70 e.Kr. repræsenterer fuldbyrdelsesdommen over Babylons skøge, som begynder ved den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater. Jesus vidste, at Han identificerede året 70 e.Kr. som den snart kommende søndagslov, for Han er forfatteren til sit Ord, og Han er Ordet. Det er vigtigt at erkende den sammenhæng, hvori den profeti står, som Jesus fremsætter i Lukasevangeliets enogtyvende kapitel, for at forstå, hvilket tegn det er, der identificerer, at den sidste generation er ankommet.

Vi vil fortsætte dette studie i den næste artikel.

Kristi komme vil finde sted i den mørkeste periode i denne jords historie. Noas og Lots dage er et billede på verdens tilstand umiddelbart før Menneskesønnens komme. Skrifterne, idet de peger frem mod denne tid, erklærer, at Satan vil virke med al kraft og »med al uretfærdighedens forførelse«. 2 Thessalonikerbrev 2,9.10. Hans virksomhed åbenbares tydeligt ved det hastigt tiltagende mørke, de utallige vildfarelser, kætterier og forførelser i disse sidste dage. Satan fører ikke blot verden i fangenskab, men hans bedrag gennemsyre de bekendende menigheder, som tilhører vor Herre Jesus Kristus. Det store frafald vil udvikle sig til et mørke dybt som midnat. For Guds folk vil det være en nat med prøvelse, en nat med gråd, en nat med forfølgelse for sandhedens skyld. Men ud af den mørkets nat vil Guds lys skinne.

Han lader »lyset skinne frem af mørke«. 2 Korintherbrev 4,6. Da »jorden var øde og tom, og mørke lå over urdybets flade«, »svævede Guds Ånd over vandene. Og Gud sagde: Der blive lys! Og der blev lys.« 1 Mosebog 1,2-3. Således lyder i den åndelige mørkes nat Guds ord: »Der blive lys!« Til sit folk siger han: »Stå op, bliv lys; thi dit lys er kommet, og Herrens herlighed er opgået over dig.« Esajas 60,1.

“‘Se,’ siger Skriften, ‘mørket skal dække jorden, og dybt mørke folkene; men Herren skal oprinde over dig, og hans herlighed skal ses over dig.’ Vers 2. Kristus, udstrålingen af Faderens herlighed, kom til verden som dens lys. Han kom for at åbenbare Gud for menneskene, og om ham er der skrevet, at han blev salvet ‘med Helligånden og med kraft’ og ‘gik omkring og gjorde vel’. ApG 10,38. I synagogen i Nazaret sagde han: ‘Herrens Ånd er over mig, fordi han har salvet mig til at forkynde evangeliet for de fattige; han har udsendt mig for at læge dem, hvis hjerter er knust, for at prædike frigivelse for de fangne og synet igen for de blinde, for at sætte de knuste i frihed, for at prædike Herrens velbehagelige år.’ Luk 4,18.19. Dette var det værk, han gav sine disciple befaling om at udføre. ‘I er verdens lys,’ sagde han. ‘Lad således jeres lys skinne for menneskene, så de kan se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i himlene.’ Matt 5,14.16.” Profeter og Konger, 217, 218.